

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 24 กรกฎาคม 2559..

..ขอเจริญพรคณะศรัทธาสาธุชนทั้งหลายที่ตั้งใจมาแสวงหาความสุข มีความตั้งใจในศรัทธาตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดีที่สร้างสมอบรมบุญบารมีของตน ให้ค่อยเป็นค่อยไปเรื่อยๆ เรียกว่าเป็นผู้ที่ไม่ประมาทในชีวิตที่เกิดมาแล้วได้มาพบพระพุทธศาสนาที่มีเหตุมีผล ว่าทำดีมีความสุขทำบาปความชั่วมีความทุกข์ใจ ใครก็ไม่อยากมีความสุขทุกข์ เราก็เลยมาศึกษาหลักของพระพุทธศาสนา ว่าการทำอะไรที่ไม่เป็นบาปเป็นกรรมทำให้เกิดทุกข์ ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นถ้าเราศึกษาเราก็จะรู้เราก็จะเข้าใจเรื่องอย่างนั้น เพื่อที่จะลดละปล่อยวางออกไปทีละเล็กทีละน้อย ปล่อยวางอยู่ไม่ขาด บางคนมีความ โกรธ ห่างกัน ไปตั้งนาน เมื่อมาเจอกันก็ยังมีความโกรธอยู่อีก เอ..ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้น..เรื่องกิเลสนี้ที่เรายังไม่รู้จริง เมื่อเราไม่รู้จริงมันก็เลยยังวางไม่ได้ แต่ก็ต้องค่อยเป็นค่อยไป มันก็จะค่อยละค่อยลดค่อยปล่อยค่อยวาง ก็ต้องอาศัยความฉลาดเป็นผู้ที่มีสติพิจารณาการกระทำของตนเองอยู่ ว่าตัวเรานี้ทำอะไรอยู่ เราก็จะรู้จักพิจารณา เรื่องนี้เป็นเรื่องปัจจุบันที่จะได้พากันแก้ไขปัญหา ไม่มีใครที่อยากทุกข์ที่ได้เกิดมาแล้วในโลกนี้ ใครๆก็อยากมีความสุขก็ต้องพยายามชวนชวนแก้ไข เราจึงได้พากันทำบุญทำทานการกุศล ทำความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาตามกำลังความสามารถของคนที่ทำได้ ก็เรียกว่าขัดเกลากิเลสด้วยการทำบุญทำทานการกุศล ได้ชำระความตระหนี่หวงแหนของเราออกไปจากดวงใจ การได้ทำบุญทำทานตามกำลังความสามารถของตน ก็เรียกว่ามีชัยชนะ.. ชิตังเม ชิตังเม..ชนะแล้วในความตระหนี่ก็เลยสามารถทำบุญทำทานการกุศลได้ ตามกำลังทำมาหาได้ของตนก็เรียกว่าเป็นชัยชนะเป็นครั้งเป็นคราวไปเรื่อยๆ เราฉลาดมีสติปัญญาเกิดขึ้นมามากก็จะแก้ปัญหามาหาได้ ด้วยการรักษาศีลตามกำลังของตน ได้มากได้น้อย ได้ไม่สมบูรณ์หมด ทั้ง 5 ข้อ 8 ข้อ แต่ก็ให้ทำไปรักษาไปเรื่อยๆ รักษาได้แต่วันพระหรือแต่วันหยุดวันวันเสาร์วันอาทิตย์หรือวันใดก็ได้แล้วแต่ รักษาไว้ได้ก็มีประโยชน์ทุกวัน มันจะได้แก่ไหนก็แล้วแต่ ถ้ามันขาดไปก็สมาทานรับศีลใหม่ อธิษฐานใหม่ ตั้งใจใหม่ รักษาใหม่ มันก็จะค่อยดีขึ้นไปเรื่อยๆ

..ตั้งแต่สมัยพระพุทธกาลก็ดี ผู้ที่ไปทำบุญทำทานการกุศล ที่ไปทำคุณงามความดีเอาไว้เป็นที่พึ่งของตนนั้น ทำไปหลายภพหลายชาติอย่างพวกเรานี้แหละ ก็จะได้มีกำลังแกร่งกล้าขึ้นไปเรื่อยๆทำบุญมากขึ้นไปเรื่อยๆ เหมือนหาเงินหาทองนี้แหละ มีไม่กี่สิบก็เป็นร้อย ฟากธนาคารไปเรื่อยๆมันก็มีมากขึ้น ฉันทัดก็มีการสร้างบุญสร้างกุศลทีละน้อยๆก็เหมือนกัน ทำไปมันก็เป็นกองบุญใหญ่ ทำให้จิตใจของเราอบอุ่นอยู่ในคุณงามความดีที่ตนเองได้กระทำ เมื่อเรามีศีลเป็นเครื่องชำระ ทางกาย วาจาและจิตใจของตนเองด้วย เหตุฉะนั้นถ้าบุคคลไม่เข้าใจก็คิดแต่ว่าเรื่องศีลนี้มีแต่กายกับวาจาเท่านั้น... มันไม่ใช่.. ตัวของศีลจริงนั้นมันอยู่ที่เจตนาซึ่งตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงสอนไว้.. คุณก่อนภิกษุทั้งหลาย..เจตนาเป็นตัวศีล ตัวเจตนาเป็นเรื่องของจิตใจของ

พวกเรา พวกเรามีศรัทธามากน้อย่างนี้ ก็เรียกว่าเจตนาที่มีศรัทธามาทำคุณงามความดีให้ได้ตามกำลัง
ความสามารถของตน เรียกว่าตามเจตนา ดูเจตนาที่คือจิตใจนั่นเองไม่ใช่วาจา การจะพิจารณาลึกซึ้งที่อยู่หัวใจ
สำรวจลงไปอยู่ที่ใจ ใครได้ทำคุณงามความดีไว้ใจก็มีความสุข เรียกว่าใจรับผลบุญครบคุณงามความดีที่
ตนเองได้สร้างเอาไว้ เรียกว่ามาจากจิตใจ ทุกท่านทุกคนก็ดีจะมาที่นี้ได้ก็เพราะจิตใจอยากมา เพื่อมาสร้างคุณ
งามความดี เพื่อมาละกิเลสทีละน้อยๆ ให้เบาบางลงไป เหมือนคนซักผ้าสกปรก ค่อยซักไปที่ละน้อยๆผ้าก็จะ
สะอาดขึ้นขาวขึ้น ฉะนั้นก็ศีลการซักฟอกกิเลสก็เหมือนกัน มันแก้ไขไปที่ละเล็กทีละน้อยก็จะทำให้ตัวเองมี
ปัญญาแก่กล้าขึ้นมา ก็ได้คุณงามความดีสูงขึ้นไปเรื่อยๆใจก็ยังสบาย ถ้าเรามองดูตนเอง บุญเราก็ได้ทำศีลเรา
ก็ได้รับการ ถาววนแก้ไขปัญหของกิเลสเราก็ได้พิจารณาอยู่ ก็เกิดความอุ่นใจว่าตนเองนี้ได้ทำคุณงามความดี
เอาไว้ ยิ่งไงถ้ายังได้เกิดอีกจะภพใดชาติใดก็ดี บุญกุศลเหล่านี้ก็จะติดสอยห้อยตามไปอำนวยความสะดวก
ไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าจะรู้แจ้งเห็นจริงพ้นจากกองทุกข์ตามคำสอนของพระพุทธองค์ เราจึงจะพ้นทุกข์ได้
จริงๆ ถ้าเรามาเกิดชาติหน้าก็ให้ดีกว่าชาตินี้ เรียกว่ามีสติปัญญาตั้งหน้าตั้งตาสร้างสมอบรมคุณงามความดีอยู่
นั่นเอง ไม่เสียหายไปไหน

..เหตุฉะนั้นก็ให้ทุกคนตั้งใจในพรพรณานือธิฐานอะไร ทำความดีอะไร ก็ขอให้พิจารณา ให้สั่งสมอ
บรมคุณงามความดีจากเจตนาที่จะหาวิธีละกิเลส จะได้สร้างคุณงามความดีให้เกิดขึ้นแก่ตนเอง เจตนาเอาไว้
อย่างนั้น เมื่อเจตนาตั้งไว้ดีแล้วก็ให้ทำไปเรื่อยๆดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ก็จะได้คุณงามความดียิ่งขึ้นไป
เรียกว่าบุญ เมื่อเราได้มีที่พึ่งอันอบอุ่นใจ มั่นใจของตนเองว่าตนเองได้ทำคุณงามความดี ก็เกิดความอบอุ่นใจ
ใจก็เลยมีความสุข นึกขึ้นมาที่ไรก็สุขเมื่อนั้น นั่งรถนั่งเรือไปไหนก็ตาม อยู่บ้านอยู่ช่องเดินไปไหนก็ตาม นึก
ถึงว่าชาตินี้เราได้ทำคุณงามความดีเอาไว้แล้วเรื่อยๆมา หลายครั้งหลายคราวแล้วก็เลยอบอุ่นใจ ในการ
สร้างสมอบรมบุญญาบารมีเอาไว้แน่นอนเป็นที่พึ่ง เมื่อเรามีที่พึ่งเราก็อบอุ่นใจ ใจดีใจสบายใจมีความสุข เราก็
จะควรส่งความสุข เรียกว่าอุทิศบุญกุศล อุทิศไปเรื่อยๆอย่างนั้นเวลาเราทำบุญ จิตวิญญาณนั้นมีมากที่ตกทุกข์
ได้ยากลำบาก ที่ยังไม่ได้มาเกิดเป็นสัมภเวสีอยู่ แสงหาที่เกิดอยู่ก็มี ดคนรกอเวจตกทุกข์ได้ยากก็มีอยู่
วิญญาณทั้งหลายเหล่านั้นก็จะมาคอยรับอนุโมทนาส่วนบุญส่วนกุศลกับพวกเรา ถ้าเรารับพรแล้วอุทิศให้เขา
บุญก็ไม่หายไปไหน บุญก็อยู่ที่ใจ อยู่ที่ตนเองอยู่ ถึงแม้เราแบ่งให้มันก็ไม่หมด แบ่งความสุขก็เหมือนปุ๋ยตา
ยายเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานนี้แหละ แบ่งอาหารให้ลูกหลานกิน ลูกหลานยิ้มแย้มแจ่มใส ปุ๋ยตายายก็มีความสุข
บุญก็เหมือนกัน ให้ไปแล้วยังไงมันก็ไม่หมด ให้ด้วยใจของเรา ..ไม่หมดไป..มันก็อยู่ที่ตัวของเราเองนั่น
แหละ บางคนก็สงสัยว่าอุทิศไปเรื่อยๆบุญก็จะหมดไปรี..มันไม่ใช่..ไม่หมด ก็เหมือนกับเราให้ธรรมะให้
ปฏิบัติคุณงามความดีอย่างนี้ ก็สอนการทำทานการกุศล การรักษาศีลการเจริญภาวนา มันจะหมดไปได้ที่

ไหน.. มันยังมีอยู่มากมาย มีอยู่ตลอด บุญก็เหมือนกัน ก็ยังอยู่ที่ใจอยู่เหมือนเดิม ก็ขอให้ท่านตั้งใจอย่างนั้น
เมื่อชีวิตของเรายังมีอยู่ไม่ให้เสียเปรียบ ไม่ให้เสียที่ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์โชคดีที่ได้พบพระพุทธศาสนาแล้ว
จะได้เร่งดำเนินตามทางเดินหนทางที่ถูกต้อง ตามเป้าหมายของตนเองที่ได้สร้างไว้

..เหตุฉะนั้นเมื่อได้รับพรขอให้ตั้งใจ อุทิศสิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วด้วย..